

בעלת הבוטיק

במרכז הכרמל מחזיקה ציונה בוטיק שאותו היא מכנה „הקוסק”. בפתיחת החנות העבירה מביטה את כל רהיטיה ואת כל בגדיה, ומכרה אותם. כעת היא חוזרת את הארץ בחיפוש אחר חפצי-אמנות, רהיטים עתיקים ובגדים, ומלבישה את הבוהמה של חיפה. בתמונה, ציונה גסט עם הגימנוסטיקת ליאורה גולדברג.

בעלת הכלב

ציונה בקומה השנייה של הבוטיק, עם כלב הפודל היחסני שלה יוקי הנמצא בהברחה כל שעות היום והלילה. יוקי מתגורר עם ציונה, בעלה אריה, בתם בת ה-22, סיטי וחחול שחור ענק בשם בלאקי, בוילה ענקית הצופה אל יערות הכרמל.

והיתה מגיעה הביתה לחופשות כמו כל מלח מן השורה. כשירדה מן האונייה, עכדה כשחקנית במעורון התיאטרון ואחר-כך, כשהוקם תיאטרון חיפה, הצטרפה ועבדה בו כעורכת-במאי וכמנהלת-הצגות. היא נחשבה מיקצוענית ממדרגה ראשונה, ולעיתים השתתפה בעצמה בהצגות. היא היתה יד-ימינם של במאים רבים, ביניהם הבמאי האנגלי מייקל אלפרדס והבמאית נולה צילטון. בביתה של ציונה שבבת-גלים התיאטרון קיימו החזרות ליל העשרים, ואז, יום אחד, נשבר לה לעזור לבמאים אחרים והיא החליטה לביים הצגה בעצמה. התיאטרון לא איפשר לה זאת לדי-בריה, והיא תולה את האשמו במנהל, עודד קוטלר, שלא היה מוכן לתת לה צ'אנס. היא נטלה חופשה-ללא-תשלום, בימה הצגה מחוץ לתיאטרון.

מספרת ציונה: „כל התיאטרון בא לראות את ההצגה שעשיתי — כולם, חוץ מעודד. הבנתי שהם לעולם לא יתנו לי לביים שם, אז החלטתי לחתוך. לפני שאתרסט קניתי מייד מרתף במרכז הכרמל, לקחתי את כל הבית שלי, העברתי לשם ופתחתי חנות. נשארנו עם בית בלי רהיטים, אני נשארת עם ארון בלי בגדים אבל זהו, עזבתי את התיאטרון.”

לא היה זה השינוי היחיד שביצעה ציונה בחייה. או יחד עם החנות שפתחה, היא החליטה לעזוב את ביתה שבבת-גלים. הבעל והבת תמכו בהחלטתה, והמישפחה שכרה וילה ענקית באחד המי-קומות היפים ביותר בחיפה, שכונת דניה. שם, על צלע ההר, מול נוף של יערות, סלעים ומערות, מתגוררת עתה המישי-פחה המאושרת עם כלב פודל יהיר בשם „יוקי” וחחול שחור שמן ששמו „בלאקי”.

אומרת ציונה: „כשאני מגיעה הביתה מהמובלה של החיים, מורידה את הסמרי-טוטים ורואה את הנוף האגדי הזה מסביבי, אני מבינה שלמרות החרא, למרות העשן, למרות המילחמות ולמרות בגין — כדאי לחיות!”

„חרשתי את אירופה בטלרמפים, ובמקום כעבור שבועיים, חזרתי הביתה כעבור שנה. אריה, בעלי, טיפל בינתיים בתי-גוקת. הוא הבין שאם אני עושה מה שאני עושה, סימן שאני זקוקה לזה. בספרד שהיתי כמה חודשים. גרתי על החוף והכרתי המון אנשים. היה שיגעון.”

אך יצרה-הנדודים של ציונה גסט לא נרגעו כיום שנה זקוקה באירופה. היא קנתה בית, ללא ידיעתו של בעלה, המישי-פחה הצעירה נכנסה לחובות, וציונה התי-ליטה לשלם את החובות. „הרגשתי שזו האחריות שלי לצאת מהם, כי אני הבאתי אותם.” היא אומרת. היא החלה עובדת כימאית על אוניו-הנוסעים תיאודור הרצל.

בוהמה והכורגנות החיפאית המקומית. ציונה היא בלונדית קטנה בת-בלייגיל שבתה סיסי, בת ה-22, ועברה המפואר ברוך-האירועים הם העדות היחידה לעובד זה שהאשה הזו, המדברת בקול צרוד והמספיקה לעשות הכל בבת-אחת, עברה כבר את העשור הרביעי לחייה. נכון, בי-מבט מקרוב מסגירים הקמטים את גילה האמיתי, אך אצל ציונה אין זה משנה. היא דינמיט של נעורים. לבושה כבת טיפשי-עשרה, בגינס מטולאים בתוך מגסי-ים, בחולצה וזוקה שמעליה וסט אופנתית, עטופה צעפים מכל המינים והצבעים, היא דוהרת במכונית-הספורט שלה ברחובות חיפה ומושכת מבטים כאבן-שואבת. ציונה מכירה את כולם, וכולם מכירים את ציונה. יש לה עשרות ידידים בכל רחבי הארץ והעולם — החל מעוזרו של שר-לשעבר בממשלת המערך וראש מי-לגה בהווה, וכלה בצעיר זרוק בפאריס. הכל עולים אליה לרגל וסוגדים לה כמו לאלילה אמיתית.

אולי בת-לאיביב היתה ציונה גסט נמי-עכת בין פדרריקה סגל לבין מנדי רייס-דייוויס, אך בחיפה היא מוסד.

והמוסד הזה, שאין עליו עוררין, מס-פיק לנהל חנות, לחרוש את הארץ בחיי-פוש אחר מציאות, לשוטט ברחבי הער-לם כדי להביא בגדים זרוקים עוד יותר מאלה שניתן להשיג בת-לאיביב, ולגדל בת, ציונה גם עקרת-בית ואשתו של אריה, מנכ"ל חברת-ספנות הלומד כיום מדעי המדינה באוניברסיטה, יחד עם בתו, באותה שנה ואצל אותם המרצים.

סנדוויצ'ים במקום חשיש

ציונה גסט דיוקת פוליטיות מוגדרות. היא מתעבת את ראשי-הממשלה מנחם בגין, היא בעד מדינה פלסטינית לצד מדינת ישראל. היא רואה בעין יפה יחסיי-יודות שמפתחת בתה הסטודנטית עם סטודנטים ערבים, ואומרת: „אם סיסי תבוא הביתה ותגיד לי שהיא רוצה להתחתן עם ערבי, אני לא אגיד לה דבר אחד. שיהיה לך במזל, אבל בארץ אחרת. קחי את הדבר שלך ולכי מפנה. כי פה אין לכם עתיד!”

ציונה היא סמל ודמות לאשה המשוחררת. בתה מכנה אותה ואת בעלה בשימוניהם הפרטיים, ומספרת בחיך כי היתה זו היא שהכינה תמיד כריכים וקפה לאמה, לפני שהלכה לבית-הספר בבוקר, ולא להיפך, כמקובל.

מספרת סיסי: „פעם ביקשתי מציונה שי-תכין לי סנדוויץ' לבית-ספר, כמו כל ה-אמהות. היא הסכימה, בתנאי שאכין לה ארוחת-בוקר. אני הכנתי קפה, הבאתי לה למיטה, טרחתי על טיגון הביצים והכנת סלט. אחר-כך היא קמה, והכינה לי ב-צ'יק-צ'אק סנדוויץ' מתורבן. או החלטתי לא לבקש יותר סנדוויצ'ים.”

ציונה צוחקת ואומרת: „כן, כך היא התמרדה, הבת שלנו. היא הודיעה לנו שהיום הלאה, אין ארוחות-בוקר למי-טה. ושאנחנו צריכים להכין את הארוחות שלנו לבד. גם כן מרדנה.” היא פונה אל הבת, „לא יכולת להתחיל לעשן חשיש, כמו כל הילדים? באמת?”

הלקוחות

ליאורה גולדברג (ימין) ותמרה נימצקי (שמאל), שתי גימנוסטיקות מחיפה הנמנות עם הלקוחות הקבועות של הבוטיק של ציונה, לבושות תחתוני-חרה וחולצות תואמות. הבנות הגיעו לבוטיק עם חולצות בית-ספר, יצאו מתוכו כשתי דוגמניות מיקצועיות המגוחות מדפי ירחון-אופנה.